

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת מקץ
שבת חנוכה א' דר"ח
כסלו תשפ"ו
גיליון מס' 581

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

ננסה לתאר לעצמנו את מצבו של יוסף הצדיק הרחק מבית אביו, יושב בבדידות בתוך הבור ומשחזר לעצמו את מצבו העגום שנזרק לבור, נמכר לישמעאלים, נרדף מאשת פוטיפר, ומי יודע אם יצא אי פעם מהבור. ולפתע וירצוהו מן הבור, מתגלח ומחליף את בגדיו. כמה חיכה יוסף לרגע נכסף זה. והנה בעומדו לפני פרעה,
הוא שומע: "חלום חלמתי ופותר אין אותו". פרעה מקדים ליוסף ואמר: "ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אותו" – כלומר, שמך הולך לפניך כפותר חלומות.
כמה זקוק יוסף לעזרת המלך ברגעים קשים, אלו, שאם ימצא חן בעיניו, יצא ממצב מושפל לבן חורין מורס. אך יוסף קוטע את דברי פרעה ומכריז "בלעדי אלוקים יענה את שלום פרעה" –
כלומר, אל תחשוב לרגע שיש לי חכמה עצמית או כשרון מיוחד, "אלוקים יענה" הקב"ה מנהיג ומסובב את העולם, ואני רק צינור להעברת הדברים.
בשעה גורלית זו **מלמד יוסף את פרעה שיעור באמונה**, והדברים חודרים עמוק ללבו של פרעה עד שאמר ליוסף: "אחרי הודיע אלוקים אותך כל זאת".
זוהי הפעם הראשונה שפרעה מכריז ואומר שהחכמה היא מהקב"ה ושיש מנהיג לעולם.
כיוסף הצדיק – כך מרן רבי עובדיה יוסף זיע"א
לא פעם מלכים ונשיאים ברחבי העולם התפעלו מחכמתו של מרן וביקשו את ברכתו. דוגמת הנשיא מובארק שביקש –
הוציאו כל איש מעלי, הרכיב את ראשו וביקש את ברכת מרן.
ודוגמת מלך ספרד שליווה את מרן למכוניתו,
דבר שלא נעשה לשום אורח במדינתו אך **מרן ניצל זאת לקידוש ה',**
כשהכריז, שהכל כוחה של תורה בבחינת "אחרי הודיע אלוקים אותך כל זאת"

מיוסף עד יוסף לא קם כיוסף

שבת שלום
חנוכה שמח!

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

והיה מקץ שנתיים ימים (מ"א, א')
רגיל היה מרן לאמר: פרשת מקץ נקראת תמיד בחנוכה, שם מסופר על חלומו של פרעה שהפרות הרזות בלעו את השמנות, וכן השיבולים הצנומות בלעו את הבריות, **כך גם החשמונאים** שהיו חלשים, ניצחו את היוונים הגיבורים כמש"כ "כי לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות"

ויאמר שלום לכם... כספכם בא אלי (מ"ג, כ"ג)
הקשה מרן זיע"א: הרי יוסף הצדיק אף שהיה במצרים היה מקפיד על קלה כבחמורה, כיצד א"כ הוציא **שקר מפיו** באומרו לאחיו כספכם בא אלי? **ותירץ:** ידע יוסף שהביא הקב"ה רעב לעולם משתי סיבות:
א. לגרום לשבטים לרדת למצרים
ב. לגרום שהכסף שיגיע למצרים יגיע בסוף לבני ישראל שיצאו בעתיד ברכוש גדול.
ולכן צדק יוסף כשאמר כספכם בא אלי, כלומר שהכסף **המיועד לכם לעתיד** כבר הגיע אלי, שגילגל הקב"ה שיבואו כולם למצרים לרכוש מזון, וכסף זה יהיה לישראל כשיצאו ממצרים.

וידבר פרעה אל יוסף בחלומי הנני עומד על שפת היאור (מ"א, י"ז)
ובמדרש: זה שכתוב – "עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע"
יש לשאול: מדוע אמר פרעה הנני עומד על שפת היאור, והרי כשחלם פרעה נאמר בפסוק והנה **עומד על היאור** ולא נאמר שפת היאור.
ותירצו: פרעה בכוונה שינה במקצת כדי לנסות את יוסף אם יבחין בשינוי זה, ואכן יוסף שידע את החלום אמר מיד לפרעה שהחלום לא היה על שפת היאור אלא על היאור
ומזה התפעל פרעה ואמר: "הנמצא כזה אשר רוח אלוקים בו" שיש בו רוח הקודש לדעת לא רק את פתרון החלום אלא גם את החלום שחלמתי, וזה כוונת המדרש: "**עדות ביהוסף שמו**" זוהי העדות שיוסף איש אלוקים "**שפת לא ידעתי אשמע**" כלומר וההוכחה לכך שהוא איש אלוקים, זה משום שיוסף אמר לפרעה מה שאמרת **שפת היאור** לא ידעתי מה זה, משום שהחלום שלך לא היה על שפת היאור, אלא על היאור עצמו.

"והנה שבע פרות עולות אחריהן דלות ורעות וכו' לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרוע" (מ"א, י"ט)
לכאורה מדוע צריך לסיים ולאמר "לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים" – ולא הסתפק במה שראה שבע פרות וכו'?
אלא שאמר חז"ל (ברכות נ"ח) אין מראים לאדם חלום אלא מהרהורי לבו, **ומסופר בגמרא:** שאל מלך פרס את שמואל, מה אראה בחלומי הלילה, ואמר לו שמואל – עתיד אתה לראות בחלומך שמלכות רומי תיקח אותך בשבי. **הרהר בכך** מלך פרס כל היום, ולערב ראה כן בחלומו. ולכן הודיע פרעה ליוסף שחלום זה **לא הרהר בו ביום כלל**, כי מעולם לא ראה פרות רעות ודקות במצרים ואם כן סימן הוא שהחלום אמת – ובא ע"י השגחה מן השמים.

"והם לא ידעו כי שומע יוסף כי המליץ בינותם" (מ"ב, כ"ג)
ופירש רש"י שמנשה בנו של יוסף היה מתורגמן.
ובמדרש: שבשביל ששמע יוסף **10 פעמים** שאומרים על יעקב אביו עבדך, לכן נענש והורידו לו מחייו **10 שנים, ונפטר בגיל 110 במקום 120 שנה.**
וזוהי מידה כנגד מידה שכבוד אב ואם גורם לאריכות ימים, וביזוי אב ואם גורם לקיצור ימים.
ויש להבין – שהרי בכל המקרא לא מוזכר אלא **5 פעמים "עבדך"** ולא **10. אלא משום** שנאמר "כי המליץ בינותם" וכשהיו יוסף ואחיו מדברים היה המתרגם חוזר **שוב על דבריהם** ומזכיר את המילה עבדך.
נמצא א"כ ששמע יוסף **10 פעמים עבדך.**

חידודי ידע

1. **איזה 7 ברכות** בשבת קודש שכולם מסתיימות ב-ברוך אתה ה' מקדש השבת?
2. **מתי מברכים** כשרואים מלח?
3. **מתי מברך** אדם שהחיינו כשאוכל פרוסת לחם?
4. **אדם מעונין** לאכול מאכל מסוים, ואנו אומרים לו אם תאכל ממנו **מעט** לא תברך, ואם תאכל הרבה עליך לברך, הכיצד?
5. **האם קיים** קשר בין הזהירות בברכות, להצלה מתולעים בקבר?
6. **ספר תורה** שנכתב בכשרות ובהידור, ובכ"ז רק **לאדם אחד** מותר לקרא בו
7. **כידוע לאחר** אכילת אפיקומן אין לאכול כלום (אוה"ח תע"ח) כדי שישאר טעם מצה בפיו, היכן מצינו בשאר ימות השנה שיש ענין שישאר טעם מדבר מסוים בפיו?
8. **מתי עדיף** לשאול טלית מבין אשכנז ולא מבין ספרד?
9. **מתי רואים** נפטר יהודי שהכלבים אוכלים את בשרו ומלקקים את דמו, ואסור להבריא את הכלבים מעליו?
10. **מה המשותף** בין ברית מילה לחליצת יבמה?
11. **מתי אנו** מורים ליהודי לקחת את אחד מכלי הבית ולשורפו באש?

תשובות

1. א. אתה קדשת ב. ברכת מעין שבע ג. ברכת הקידוש ד. ישמח משה ה. ברכה אחרונה של ההפטרה ו. תכנת שבת ז. אתה אחד
2. **נאמר בשו"ע** (סי' רי"ח ס"ח) כשרואה את נציב (עמוד) המלח של אשת לוט, מברך שתים: 1. על מיתתה מברך **דיין האמת** 2. ועל הצלת לוט בעלה מברך **זוכר הצדיקים**
3. **אם מרח** אבוקדו על פרוסת לחם, אינו מברך העץ על האבוקדו כי הוא טפל ללחם, אבל מברך **שהחיינו** כשאוכלו פעם ראשונה כי בזה לא שייך טפל
4. **בשו"ע** (או"ח קס"ח ס"ח) האוכל פת הבאה בכיסנין בתוך הסעודה (לא לשביעה) אלא לקינוח מברך בורא מיני מזונות ולא נפטרת בברכת המוציא, וכתב המשגיב (שם) שאם יאכל כשיעור קביעות סעודה אינו מברך עליהם ונפטר בהמוציא שהרי אם היה אוכלם כשיעור זה שלא בתוך הסעודה היה צריך לברך עליהם המוציא
5. **כתב השפתי** כהן (על התורה, פרשת עקב) שמעתי שכל המברך על מה שאוכל ואינו מכניס **לגופו שום דבר ברכה** ראשונה ואחרונה כשמת אין התולעים שולטים בגופו
6. **נאמר בתוספתא** (סנהדרין פ"ד ה"ד) ס"ת שכותב לו המלך לשמו (שנאמר וכתב לו, דברים י"ז) אין רשות להדיט לקרוא בו שנאמר וקרא בו- הוא ולא אחר
7. **כתב המשנה** ברורה סי' קס"ז סקצ"ז: כתב השל"ה הקדוש: שישיר **מפרוסת המוציא** מעט, שיאכל אחר אכילתו, כדי שישאר טעם המוציא בפיו
8. **נאמר בשו"ע** (סי' ח' ס"ד) אם פשט טליתו צריך לברך כשיחזור ויתעטף בה, כי הפשיטה נחשבת להפסק ואולם שיטת הרמ"א שמכיון שהיתה דעתו לחזור ולהתעטף **אינו מברך** וכתב הבן איש חי (בראשית סי') ובכף החיים (סקנ"ב) שגם בני ספרד ינהגו בזה כדעת הרמ"א כי **ספק ברכות להקל, ולפי"ז**: בן אשכנז כהן שנצטרך לקחת טלית לישא כפיו ראוי שיקח מבו אשכנז ולא מבן ספרד, כי לשיטת מרן יצטרך לחזור ולברך ולא להיכנס לספק ברכות
9. **נאמר בגהות** אשרי (חולין פ"ז סי' ט"ז) במוכר טריפות בחזקת כשרות ומת קודם שעשה תשובה אסור להתעסק בקבורתו ואפי' כלבים אוכלים את בשרו ולוקחים דמו אסור להבריאם מעליו
10. **בשו"ע** (אבה"ע סי' קס"ט) בנוסח ברכת החליצה, אקב"ו במצוות וחוקים של **אברהם אבינו**, ובברית מילה הנוסח להכניסו בבריתו של **אברהם אבינו**
11. **כתב הרמ"א** (סי' תמ"ה ס"ג) בשם מהרי"ל: אם לא מצא חמץ כשבדק (כך שאין לו חמץ לשרוף) **ישרוף את הכלי** שלקח לבדיקה כדי שלא תישכח חובת ביעור

חידודון

פעם שאל המלמד את תלמידיו: אם תאמרו לי מיד כמה נרות מדליקים בס"ה בכל ימי החנוכה כולל השמשים, ארשה לכם לצאת מהחידור שעה אחת מוקדם מהרגיל. מיד השיב הילד הרשילה שהיה חריף ושנון- **ארבעים וארבע** נרות, והוא מקרא מפורש – בתהילים: **"הפח נשבר ואנחנו נמלטנו"** כלומר, כשתקח את אות פח, שהם בגימטריה 88, "נשבר" – ותשברנו למחצית הם בגימטריה 44, **התוצאה היא**: "ואנחנו נמלטנו" – נוכל להשתחרר מהחידור מוקדם מהרגיל.

מעשה רב

סיפר רבי שלמה עמר שליט"א – הראשון לציון כידוע שישינה מחלקות גדולה בפוסקים בענין **הקראים** אם הם מותרים לבא בקהל או אסורים, ומרן פסק להתיר והפסק הזה היה מונח אצלו שנים רבות **ולא רצה לפרסמו**. לאחר שנים מרן החליט לפרסם את הפסק ברבים, וניגש אליו חתנו ר' עזרא בר שלום שליט"א ואמר לו שלא כדאי לפרסם, כי שוב יצאו נגדו המתנגדים ויעשו מזה רעש גדול, וחבל על כבודו של מרן. והשיב לו מרן: **וכי בשביל שלא יבזו אותי, אני יעלים את האמת?** ואכן פסק זה התפרסם ביביע אומר ח"ו, ועשה רעש גדול בעולם, אך לבסוף ותשקוט הארץ ארבעים שנה.

סיפר רבי דוד יוסף שליט"א – הראשון לציון אני זוכר כשהייתי ילד נסעתי עם מרן האבא זיע"א לת"א, שם היה לו שעור קבוע בשכונת התקוה בביהכנ"ס רשב"י. והנה פעם אחת כשנסענו היה פקק ארוך מאוד בדרך, ואבא היה בצער גדול והגיע זמן השיעור, ובסוף הגענו באחור של 3/4 שעה, ומיד שהגענו אבא רץ ופתח את הדלת של ביהכנ"ס שהיה מלא, **ואברך צעיר מוסר שיעור** והחזיק אותם עד שמרן הגיע, וגם כשאבא הגיע הוא ביקש ממנו להמשיך לדבר כמה דקות ואחר שאבא סיים את הדרשה, ניגש אליו אדם מבוגר ושאל אותו: כבוד הרב איך האברך הזה דיבר ואבא השיב לו: **יפה מאוד**, ואז הוא סיפר לאבא ואמר: **זה הבן שלי ושלך**, והוסיף אותו אדם וסיפר שלפני עשרים שנה אבא הגיע באוטובוסים לשכונת התקוה עם הרב צדקה, ונכנס לבתי הכנסת **לרשום ילדים לתלמוד תורה** והוא זוכר שאבא הלך מדלת לדלת ושיכנע את ההורים שישלחו את ילדיהם לת"ת, והוסיף וסיפר לאבא: לאחר ששמעתי את כבודו להעביר את הבן מבית ספר ממ"ד לת"ת **בבני ברק** ונסעתי יום עם הבן לת"ת במסירות נפש, וסיים ואמר לאבא: **זהו האברך שדרש הערב הוא הבן שלי ושלך**.

סיפר רבי בן ציון מוצפי שליט"א אני זוכר לפני שנים רבות שמרן עבר לגור ברח' ז'בוטינסקי, לא היו הרבה דתיים באיזור והיו מבקשים מכמה ישיבות שיבואו להתפלל בביתו של מרן תפילות שחרית, ומרן ביקש מהם שישאירו את התפילין בביתו, ולא יצטרכו מידי בוקר להביאם מהבית. יום אחד איזה אברך שאני מכיר אותו בא בבוקר מחפש את התפילין ולא מצא אותם, ואז מרן קרא לו ושאל אותו מה אתה מחפש, והוא סיפר שאיבד את התפילין, ומרן הביא לו איזה תפילין שהיו לו בבית ואמר לו תניח אותם. לאחר התפילה קרא לו מרן, והוציא פנקס צקים ועל המקום כתב **לו צק על 3,000** ואמר לאותו בחור, קח את הכסף וקנה תפילין הכי מהודרות, תראו איזה אהבת הבריות היה למרן וכי הוא חייב לו משהו, בגלל שהוא לא שמר על התפילין שלו ואיבד אותם? **אבל מרן מרוב רגישותו שילם לו**.

עלון "זאת חנוכה" מוקדש להצלחת ידידנו היקר איש החסד **הרב אברהם ישעיהו שטרן שליט"א** זכות יום המסוגל-זאת חנוכה-בזאת אני בוטח וזכות מרן זיע"א תגן בעדו שיזכה לרוות נחת מכל יוצאי חלציו ויזכה לעשירות מופלגת ביותר.

פינת ההלכה

הלכות חנוכה

* **בערב שבת** נכון להדליק נר חנוכה תחלה ואחר כך נר שבת, ואם הזמן דחוק די בהדלקת נר אחד למצות נר חנוכה, ושאר נרות ההידור ידליק אחר שתברך האשה על הדלקת נרות שבת ותדליק.

* **בערב שבת** טוב להתפלל מנחה קודם הדלקת נרות חנוכה, ובלבד שתהיה התפלה בצבור, אבל אם אינו מוצא מנין, יתפלל מנחה בצבור בבית הכנסת אחר שידליק נרות חנוכה בבית.

* **במוצאי שבת** חנוכה מדליקין נרות חנוכה **בבית הכנסת** ואחר כך מבדילין על הכוס **ובבית** יבדיל תחילה ואחר כך ידליק.

* **המנהג שנוהגים** החרדים לדבר ה' להחמיר כדעת רבינו תם שלא לעשות במוצאי שבת שום מלאכה כלל, אלא לאחר **כשעה** ו**רבע** אחר שקיעת החמה.

מנהג זה אמת נכון ויציב, ולכן גם במוצאי שבת חנוכה לא ידליקו נרות חנוכה קודם הזמן הזה, אלא ימתינו עד לאחר שיגיע זמן הנז' ואח"כ ידלקו נר חנוכה.

* **בן נשוי המתארח** אצל אביו או אצל חמיו בשבת חנוכה, אע"פ שיש להם חדר מיוחד בבית שהוא לן שם אינו חייב להדליק נר חנוכה בפני עצמו, וגם אין צריך להשתתף בפרוטות ויוצא ידי חובה במה שמדליק בעל הבית שהוא אביו ואם רצה להדליק בפני עצמו לא יברך, כי היא ברכה לבטלה.

* **בן נשוי המתארח** אצל אביו או אצל חמיו בשבת חנוכה – ובמוצאי שבת מתכוון לחזור לביתו, אין לו להדליק נר חנוכה אצל אביו אע"פ שסעד שם כל סעודות השבת, אלא כשיחזור לביתו ידליק שם בברכה. (משום שעיקר הדלקת נר חנוכה אינו הולך אחר מקום האכילה, אפילו שהוא מקום אכילה בקביעות, אלא אחר מקום הלילה).

* **בחורים** שלומדים בישיבות, שהוריהם מדליקים עליהם בביתם, אינם צריכים להדליק נרות חנוכה בישיבה, ואף אינם צריכים להשתתף בפרוטות, אלא יוצאים ידי חובה בהדלקת נר חנוכה של אביהם בביתם, ואם ירצו להחמיר ידליקו בלא ברכה, ואם ברכו ברכתם לבטלה.

ואפילו בחורי ישיבה שהוריהם אינם מדליקים עליהם בביתם, יוצאים ידי חובה בהדלקה שבהיכל הישיבה, שמסתמא הנהלת הישיבה מקנה לכל תלמידיה חלק בשמן ופתילות. ואפילו אם הם סמוכים על שולחן הישיבה ללא כל תשלום, מכל מקום הנהלת הישיבה מזכה להם במתנה את השמן.

* **הנוהגים לערוך מסיבות** בלילות חנוכה שאומרים שם דברי תורה, ומדליקים שם נרות בברכה יש להם על מי שיסמכו. ומה טוב להתפלל שם תפילת ערבית בציבור לאחר ההדלקה, וכפי שנוהגים בבתי הכנסת.

* **מברכים ומדליקים** נרות חנוכה בבית הכנסת לפרסומי ניסא, אע"פ שכל הציבור חוזר ומדליק בביתו בברכה, ויכול השמש לכבות את הנרות מיד לאחר תפילת ערבית שכל הציבור יוצא מביהכנ"ס אע"פ שלא דלק חצי שעה, ואח"כ נשארים ללמוד בביהכנ"ס צריך שיהיו דולקים חצי שעה,

* **אם אין עשרה** אנשים בביהכנ"ס לא יברכו על ההדלקה, ואם ידוע שלאחר מכן יבואו עוד אנשים וישלימו למנין ויראו את הנרות דולקים רשאים לברך על ההדלקה, ונשים וקטנים שהגיעו לחינוך מצטרפים לעשרה.

* **בתי כנסת** שיש להם כמה חדרים שמתפללים שם מנחה וערבית, יכול השמש להדליק בכל מנין ומנין בברכה.

* **כתב הריב"ש** (סי' קי"א) מנהג זה שמדליקין נרות בבית הכנסת הוא משום פרסומי ניסא, שמכיון שאין אנו יכולים לקיים המצווה כתקנתה להניחה על פתח ביתנו מבחוץ ולפרסם את הנס ברבים, וכולם מדליקים נרות בפתח הבית מבפנים, ואין כאן בפרסומי ניסא אלא לבני ביתו בלבד. לפיכך הנהיגו להדליק בבית הכנסת משום פרסומי ניסא כראוי.

* **אסור לאכול** סעודת קבע או להתחיל במלאכה קודם הדלקת נר חנוכה, וסעודת קבע היא יותר מכביצה פת, ואפי' ללמוד תורה אסור משהגיע זמנה, אח"כ התחיל ללמוד קודם הזמן.

* **בעה"ב** המתאחר לבוא לביתו ולהדליק, רשאים אשתו ובני ביתו לאכול סעודת קבע קודם ההדלקה.

* **בכל** שמונת ימי חנוכה בתפילת שחרית גומרים את ההלל, ומברכים לפניו ולאחריו.

* **נשים פטורות** מן ההלל כשם שהן פטורות מן ההלל בשאר המועדים (ואפילו פרק אחד אינן חייבות לומר) ומ"מ אם רצו לגמור את ההלל, רשאיות לגמרו **בלי ברכה**.

* **סופגניות** שהובאו באמצע הסעודה **אין לברך** עליהן, וטוב להניחם עד לאחר ברכת המזון ואז יברכו עליהן.

סיפור השבוע

סיפור הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א

לפנינו עובדה מופלאה בהשגחה פרטית שסידרה לו ההשגחה העליונה **מעשה ביהודי** שעבר את מאורעות השואה **ביסורים קשים ומרים** ומחמת כך נחלשה אמונתו רח"ל, עד ששכח את צור מחצבתו וחי ללא סממן יהודי. הוא קבע את מושבו בארץ נידחת החליף את שמו לשם נוכרי, על מנת שלא יעלה על קצה דעתם של ילדיו שום יהדות ואמונה. במשך השנים נולדו לו כמה ילדים שגדלו בחברת גויים והתנהגו כמותם ללא שום הבדל.

והנה אחד מהבנים **הגיע לגיל 13**, ואביו אמר לו זהו יום הולדת מיוחד, אצא איתך למרכז המסחרי שבעיר הגדולה, ואקנה לך **כל מתנה שתבחר**, גם אם זה יהיה **בעל ערך גדול**, על הבר מצוה כמובן **שלא הזכיר שום מילה**. אך חש ביום זה שמחה מיוחדת. יצאו שניהם למרכז המסחרי עברו בין החנויות למצוא מתנה מיוחדת ויוקרתית. לפתע חלפו ליד **חנות יודאיקה** עם גלריה של כלים עתיקים, שופרות, גביעים, ופמוטות יפייפיים ועתיקים במיוחד. הילד נמשך לאותה חנות וביקש להיכנס, אך האבא ניסה להניא את הילד מכניסה לשם, אך הנער התעקש והתעקש עד שלא נותרה לאב ברירה ונכנס עמו פנימה.

והנה צדו את עיניו של הבן על אחד המדפים **במנורת עץ עתיקה** שהרשימה מאד את הילד ופנה לאביו ואמר:

"אבא אני חפץ במנורה הזאת ליום הולדתי."

האב נתקף בזעם שמא בנו יתפס בענייני יהדות שתמיד ניסה לברוח מהם, אך הבן החליט להתעקש דווקא לרכוש את המנורה, **והרגיש אליה משיכה עזה** בלתי מובנת.

כשראה האב שאין ברירה לפניו, ניגש למוכר וביקש לרכוש את המנורה, והמוכר השיב לו: צר לי, אך מנורה זאת אינה למכירה, היא עומדת כאן בגלריה בגלל קשר רגשי אליה,

וסיפר לאבא את ההסטוריה של מנורה זו **שהיא נוצרה בימי השואה** האיומה, באחד הגטאות התחבא יהודי יקר שלקראת חנוכה השתוקק לקיים את מצוות ההדלקה בהידור,

הוא אסף חתיכות עץ בין הגרוטאות ובמומחיות רבה הרכיב חלקים זה לזה, עד שנתקבלה אומנות זאת שלפניכם, מנורה זאת עברה את כל מאורעות השואה, וניצלה בדרך לא דרך.

רכשתי אותה לאוסף שלי במחיר יקר מאוד, ותרבינו מדוע אין בדעתי למוכרה הילד התעקש והזכיר לאבא ואמר: **הרי הבטחת לי שתקנה לי כל מתנה שאבחר**, ואת זה אני רוצה.

האבא שהיה בעל אמצעים השתכנע והציע למוכר סכום עתק עבור המנורה ואכן העסקה יצאה לפועל.

הם הגיעו לבית והניחו אותה במקום מרכזי בחדר הילד, על אף שלא ידע כיצד ניתן להשתמש במנורה זאת. אך אהב להשתעשע בה.

והנה לאחר כמה ימים **נפלה המנורה והתפרקה לגמרי**, האב התמלא כעס והחל לגעור בבנו, מה עשית? למה לא השגחת? הלא אמרתי לך שחבל לקנות את החפץ הזה שאין שום ממשות, וכו' וכו'.

לאחר שנרגע האב, פנה אל בנו ואמר לו: בא ננסה להרכיב את המנורה מחדש, והתיישבו שניהם והחלו להרכיב את הפאזל הקשה והמורכב הזה.

והנה **לפתע נופל מבין חריצי העץ הפנימיים פתק קטן ומקופל היטב**, שהיה תקוע חזק במקום הסתר במנורה האב פתח את הפתק ופרץ **בבכי נורא**, הבכי גבר והלך עד שהוא נפל והתעלף.

הילד ובני המשפחה נכנסו לחדרה עצומה ולא הבינו מה קרה, לאחר שנרגע האב מסערת רוחו הוא פנה לילדיו

ומקריא להם את מה שנכתב בפתק בזה"ל: "אני בניתי כאן מנורה מתוך סכנה נוראה בגטו על אף הייסורים הקשים שעוברים עלינו יום יום. אינני יודע אם אני אזכה להדליק נר חנוכה במנורה זאת, אך **אבקש** מי שתגיע מנורה זאת לילדיו, שהשקעתי בה מסירות נפש,

שידליק בה את הנרות לעילוי נשמותי ולנשמת כל משפחתי שנגדעה באיבה" והנה נחנק האב מבכי "ובמקום החתום מוצא אני לא פחות ולא יותר את **שמו של אבי מורי זצ"ל** ה' יקום דמו שנספה באותו גטו בשואה, ע"כ.

האבא נבהל ונחרד עד עמקי נשמתו מההשגחה הפרטית שנגלית לפניו בצורה פלאית שכזאת, **והבן הבין שיש כאן רמז משמים**. הוא וכל משפחתו זכו לחזור בתשובה לחיק אבותם בשמירת תורה ומצוות וזכה האבא לדרות ישרים בדרך ישראל שבא.

בדוק ומנוסה

סיפור ר' חנניה צ'ולק שליט"א

על כוחן של מאה ברכות להציל ולגונן מכל צרה ופגע. סיפור הרב בקשט, ששימש כראש ישיבה בדטרויט שבקנדה:

פעם הגיע מרן היחפץ חיים, מראדין ללידא. כדי לחזק בה את גדרי היהדות וחומות הדת.

כאשר הגיעה הרכבת ובה היחפץ חיים אל התחנה בלידא, המתינו לו ברציף כל רבני העיר ונכבדיה, לצד המון רב מתושבי העיר.

"גם אני שלמדתי באותו זמן בישיבתו של הגר"י ניימן", סיפר הרב בקשט, "עמדתי בין הממתנינים".

היחפץ חיים ירד מהרכבת והמון העם קיבלו את פניו במאור פנים. אחוז התרגשות הייתי סיפר הרב בקשט, **ולא יכולתי לזוז ממקומי**,

וכך מצאתי עצמי לפתע עומד מול היחפץ חיים, מסומר למקומי. לא יכולתי להוציא מילה מפי, מרוב התרגשות, ואך בקושי הצלחתי להזכיר לפני הסבא קדישא את שמו של אבי, ביודעי שיש ביניהם היכרות אישית". היחפץ חיים אחז בידי,

וכה אמר לי, **"בני, היזהר בברכות ובה תינצל מכל צרה וצוקה"**. והרב בקשט היה מספר את סיפורו ההסטורי:

"סכנות מוות רבות חלפו על ראשי בתקופה שלאחר מכן. מלחמת העולם השנייה פרצה, ובהיותי מתלמידי ישיבת מיר התגלגלתי לסין, ליפן ולרוסיה,

אך בהחזיקי בעצתו המופלאה של מרן היחפץ חיים' – **זכיתי וניצלתי מכולן**"...

עוד סיפר, פעם סייעתי לרבינו הגדול מרן הגראמ"מ שך זצוק"ל. והוא הביע את רצונו להעניק לי משהו כהכרת הטוב, וכך אמר לי:

"כהכרת הטוב אני **אלחש לך באוזן** מה שלחש לי מרן היחפץ חיים' יש סגולה לומר **3 פעמים ביום** את פרק כ' שבתהילים "למנצח מזמור לדוד יענך" **זו סגולה גדולה!** ומרן הגראמ"מ שך הוסיף (בניגוד להרגלו וטבעו) ואני אומר לך **שזה בדוק ומנוסה**".

אני ממליץ לאנשים שבכל יום, בדרך לכולל לסמינר, לת"ת, למקום הלימודים או העבודה, לומר ג' פעמים את פרק כ', מה שנותן לנו ומשריש בנו אמונה ובטחון בהש"ת, וכדברי מרן זצוק"ל שזה בדוק ומנוסה.

סיפור רבי גואל אלקריף שליט"א

לר' משה שמואל שפירא היתה קבלה, ע"פ דברי המשנה ברורה, לומר תפילת עלינו לשבח מתוך הסיודר, מילה במילה, כי פמליה של מעלה מסתכלת עליו איך הוא אומר אותה, וכמו כן היא שומרת על כל התפילה **שלא יחטפו אותה המזיקים או מלאכי החבלה**.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.

לפיכך היה נוהג לאומרה לאט לאט ובכוונה.